

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce X. X., narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR: X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č. j. OAM-290/ZA-ZA11-ZA03-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že těžiště jeho obav souvisí s pronásledováním ze strany věřitele, odůvodněné jednak strachem z těchto osob, jednak jeho špatnou ekonomickou situací. Je mu známo, že věřitel disponuje kontakty u státních orgánů země původu, a nemůže se tak na ně obrátit a dovolávat se jejich ochrany. Žalobci podle jeho tvrzení hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví ze strany věřitele při návratu do vlasti. Žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) a nevedl řízení ke zjištění skutečného stavu věci, neboť se tímto zabýval pouze obecně bez důrazu na individuální situaci žalobce. Žalobce je toho názoru, že příslušný správní orgán jednak odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci, a také nerespektoval obecné pravidlo, kdy v pochybnostech, při nemožnosti ověřit tvrzení účastníka, se rozhodne v jeho prospěch. To vedlo k bagatelizaci tvrzení žalobce v řízení před správním orgánem. V souvislosti s vyhodnocováním tvrzení žalovaným odkazuje na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou OSN v roce 1992. Dle žalobce tak došlo k neposkytnutí doplňkové ochrany žalobci i přes to, že je toto neposkytnutí v rozporu se skutečným stavem věci.
3. Dle názoru žalobce je zjevné, že jím uváděné skutečnosti svědčí pro důvodnost přiznání azylu, přičemž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 Azs 423/2004-81. V tomto rozhodnutí NSS judikoval, že smyslem institutu azylu a zákona o azylu není pouze ochrana systematických či celoživotních disidentů, ale také všech jednotlivců, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni pro uplatňování svých politických práv. Žalobce toto ohrožení spatřuje v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dle rozhodnutí NSS č. j. 2 Azs 71/2006-82 je zde povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, pokud hrozí reálné nebezpečí, že bude takovému jednání vystaven. Dle žalobce nelze vyloučit existenci tohoto nebezpečí po návratu do vlasti, byť nikoliv ze strany státní moci, ale ze strany soukromé osoby.
4. Dále uvádí, že žalovaný vycházel při svém rozhodování z irelevantních podkladů, což však dále ve své žalobě nerozvádí.
5. Žalobce je toho názoru, že jím napadené rozhodnutí nemá, vzhledem k výše popsaným důvodům, povahu řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. Vydáním tohoto rozhodnutí bylo, dle žalobce, zasaženo do práva na spravedlivý proces.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval skutkový stav věci a vyjádřil se k žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasí, protože nedokládá namítaná porušení zákona.

8. Žalovaný uvádí, že zohlednil žalobcem uvedené skutečnosti a k těmto shromáždil relevantní a aktuální informace k situaci v zemi původu žalobce. Rozsah zjišťování skutkového stavu dle žalovaného odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a je patřičně odůvodněno.
9. Žalovaný neshledal důvody k udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu. Žalobci dle žalovaného nesvědčily ani důvody pro udělení doplňkové ochrany § 14a a § 14b zákona o azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis.
10. Co se obav žalobce z jednání věřitele týče, dle žalovaného se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob. Žalovaný k tomuto podotýká, že se žalobce neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné moldavské instituce. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, a ze dne 5. 11. 2020, č.j. 9 Azs 193/2020-42, ve kterých NSS uvedl, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud by však státní orgány země původu nebyly schopné či ochotné žalobci odpovídajícím způsobem pomoci, jednalo by se o azylově relevantní skutečnost, jak plyne z rozhodnutí NSS ze dne 13. 9.2004, sp.zn. 4 Azs 185/2004.
11. Žalovaný dále upozorňuje, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodněprávní ochrany až ve chvíli, kdy došlo k zamítnutí jeho odvolání proti jemu uloženému správnímu vyhoštění. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. 2 Azs 137/2005, ze kterého plyne, že k podání žádosti o azyl by mělo dojít bezprostředně po vstupu do ČR, pokud v tom žadateli nebrání závažné okolnosti. To však žalobce neučinil a žádné takové závažné okolnosti neuvedl.
12. Žalovaný dále uvádí, že mu žalobce několikrát zopakoval, že si zde chce vydělat dlužnou částku a následně se vrátit do země původu. Žalovaný však upozorňuje na rozhodnutí NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, ve kterém NSS judikoval, že azylové řízení nebylo konstruováno jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako prostředek k získání pracovního povolení. Dle žalovaného měl žalobce svou situaci řešit jinou, vhodnější, cestou, nikoliv prostřednictvím institutu azylu.
13. Závěrem žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
15. Žalobce podal dne 12. 3. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 3. 2025 sdělil, že se narodil v obci X v X, je X státním příslušníkem, národnosti X, dohovoří se česky, rumunsky a rusky. Vyznává X, politické přesvědčení nemá, členem žádné strany taktéž není. Je svobodný a bezdětný. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Ve vlasti naposledy bydlel ve obci X, číslo popisné ani ulici si nepamatuje. Minivanem přicestoval do ČR 21. 10. 2022. Již v roce 2020 či 2021 pobýval jeden měsíc v Polsku, poté strávil pár měsíců v ČR a následně žil jeden měsíc na Slovensku. Nikdy však neměl vízum či povolení k pobytu. Má čistý trestní rejstřík, nikdy neměl problémy se zákonem, ani ve vlasti, ani v Česku. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož musel podstoupit dvě operace poté, co utrpěl X a

vzal si za tím účelem půjčku od soukromé osoby. Půjčil si 7 000 eur. Do ČR poté přicestoval s mafiány, kteří mu v ČR zajistili zaměstnání. Dluh však stále rostl a nemohl jej splatit.

16. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 3. 2025 žalobce uvedl, že v ČR pracoval jako tesař na stavbě. Do ČR přicestoval za účelem výdělků, aby splatil své dluhy. V Moldavsku by vydělal maximálně 300 eur měsíčně, zde je výdělek podstatně vyšší. Počítal s pomocí rodičů, jeho otec však onemocněl. Půjčku si vzal v roce 2022. Zbývá mu splatit asi 10 000 eur. Pokud by se vrátil, dluh by nikdy nesplatil. Navíc ho kontaktovala neznámá osoba spjatá s věřitelem. Byla agresivní, vyhrožovala mu, že mu zláme nohy, pokud se vrátí. Poprvé byl takto kontaktován krátce po operaci, následně kontaktovali i otce žalobce. K poslednímu kontaktu došlo zhruba před rokem a půl, od té doby splácí. Žalobce má v úmyslu svou půjčku splatit. Na policii se neobrátil, neboť mu věřitel řekl, že tam nemá chodit a jen by tím ztrácel čas. Věřitel má kontakty na místní úřady. Na dotaz žalované, proč žádá o mezinárodní ochranu až teď, když přicestoval již v říjnu 2022 odpověděl, že chtěl vydělat peníze na splacení dluhu a vrátit se zpět do Moldavska, což se ale nestalo, neboť jej zadržela cizinecká policie a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. O mezinárodní ochranu tedy žádá, aby tu mohl zůstat, dokud nevydělá zbytek peněz nutných ke splacení svého dluhu.
17. Do správního spisu byla jako podklad založena zpráva o zemi původu Moldavsko – Základní přehled o zemi ze dne 7. května 2025 a Moldavsko – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí: Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce ze dne 7. 1. 2025. Z první jmenované zprávy soud zjistil, že země původu žalobce je parlamentní demokracií s pluralitními volbami a dělbou moci. Prezidentkou se v roce 2020 stala bývalá předsedkyně vlády Maia Sanduová. Od dubna 2014 má země bezvízový styk se státy schengenského prostoru, od roku 2016 je v platnosti asociační dohoda s Evropskou unií. V roce 2022 požádala země o vstup do této organizace a byl jí udělen status kandidátské země, o dva roky později začaly přístupové rozhovory. Moldavsko garantuje základní lidská práva, v poslední době přijala řadu reforem a posiluje právní stát, včetně reformy policie, soudnictví a vězeňství. V zemi nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin. Prostředky ochrany proti porušování lidských práv jsou legislativně ukotveny. Azylový systém existuje, je funkční a vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Moldavsko ratifikovalo základní úmluvy o lidských právech, je stranou Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 i protokolu z roku 1967, od roku 1995 je členem Rady Evropy. V zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Existují tři orgány pro dohled nad ochranou lidských práv – Úřad veřejného ochránce práv, Agentura pro mezietnické vztahy a Rada pro rovnost. Působení nevládních organizací není omezováno. Mimo kontrolu ústřední vlády zůstává tzv. Podněstří, odtržené v roce 1991, které je závislé na Rusku. I přes obavy z rozšíření konfliktu na Ukrajině do Moldavska zůstávala situace stabilní. Incidenty byly ojedinělé a dále neeskalovaly. V prosinci 2023 skončil v zemi nouzový stav, vyhlášený vládou v reakci na invazi na Ukrajinu. V říjnu 2024 se v Moldavsku konalo referendum, ve kterém se rozhodlo o ústavním zakotvení budoucnosti země v Evropské Unii. Rozhovory o přistoupení k EU Moldavsko zahájilo 25. června 2024. V prezidentských volbách konaných v říjnu a listopadu 2024 zvítězila dosavadní proevropská prezidentka Maia Sanduová.

18. Z druhé označené zprávy plyne, že svobodu pohybu v obecné rovině zaručují moldavské zákony. Až třetina populace za prací migruje do zahraničí, a to jak krátkodobě, tak dlouhodobě. Země je na platbách těchto pracovníků závislá. Existuje vládní program asistence a reintegrace, spíše však navrátilci podporují stát a neziskový sektor než naopak, podpůrné programy nejsou zvláště rozšířené. Obecně je na tom zpravidla lépe ten, kdo odjede, než kdo v zemi setrvává. V případě Podněstří cestují lidé za prací do Ruska a nevracejí se z něj. Po návratu se nevyžaduje registrace u státních orgánů. Rozšířeným fenoménem jsou krátkodobé návraty do Moldavska za účelem levnější lékařské péče či návštěv příbuzných. Byrokracie v zemi je složitá, ale nejde o výslovnou překážku. Zdravotní péče je v zemi v zásadě bezplatná, u určitých léků a zákroků je spoluúčast, po návratu je třeba se registrovat u zdravotní pojišťovny. Existuje systém soukromých i státních agentur pro pomoc s nalezením zaměstnání a podpory v nezaměstnanosti.
19. Dne 19. 5. 2025 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., které mělo proběhnout dne 9. 6. 2025. Zásilka se nicméně vrátila jako nevyzvednutá a žalobce se k tomuto správnímu úkonu nedostavil, o čemž žalovaný učinil dne 9. 6. 2025 úřední záznam.
20. Následně žalovaný vydal dne 10. 6. 2025 napadené rozhodnutí. K jeho převzetí byl žalobce dne 11. 6. 2025 předvolán na den 2. 7. 2025, zásilku si nicméně nevyzvedl a ta byla vrácena žalovanému. K převzetí rozhodnutí se žalobce nedostavil, o čemž žalovaný učinil úřední záznam do spisu. Rozhodnutí tak bylo doručeno náhradním způsobem podle § 24a odst. 2 zákona o azylu, a tím nabylo právní moci podle § 31a téhož zákona.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
22. Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně s takovým postupem souhlasil a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
23. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
24. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Strany se v poskytnuté lhůtě dvou týdnů nevyjádřily.
25. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychologický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
26. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území*

státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

27. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
29. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
30. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu [p]odkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.
32. Podle § 3 s. ř. [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
33. Žalobce uplatnil proti napadenému rozhodnutí několik žalobních námitek. Za první, žalovaný postupoval v rozporu s § 3 s. ř. a nezjistil skutečný stav věci, protože se celou věcí zabýval pouze v obecné rovině a nijak nezohlednil individuální situaci žalobce. Za druhé, žalovaný při posuzování žádosti vycházel z irelevantních podkladů. Za třetí, napadené rozhodnutí nesplňuje kritéria řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí.
34. V případě první námítky se soud shoduje se žalovaným, že důvodem žádosti byla pouze obava z věřitele, a nikoliv z pronásledování státními orgány. Žalobce v průběhu správního řízení zmínil, že věřitel má kontakty u státních úřadů. Z tohoto důvodu se na

tyto orgány ani nepokusil obrátit s žádostí o pomoc. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, „[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž „[t]vrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“ V kontextu citované judikatury a znění ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. O tento případ se však zcela zjevně nejedná. Žalobce se na příslušné orgány ve vlasti vůbec neobrátil.

35. Co se týče tvrzení žalobce týkající se nedostatečné aktivity žalovaného při objasňování skutkového stavu věci, soud zastává názor, že v průběhu řízení byl shromážděn potřebný spisový materiál, ale z žádné jeho části neplyne, že by se žalobce obával návratu do své země právě kvůli tomu, že ho nedokáže stát a jeho orgány ochránit. Navíc, jak bylo uvedeno výše, žalobce se ochranu těchto orgánů ani nepokusil vyhledat. Tvrzení žalobce ohledně jeho pronásledování ze strany soukromých osob a možné ohrožení, které mu z této situace plyne, tedy bylo zohledněno a žalovaný provedl zjišťování skutkového stavu v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Předmětné tvrzení ovšem nepředstavuje relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 s. ř. Není navíc zcela zřejmé, v jakém ohledu žalobce považuje skutková zjištění za nedostatečná. Soud tudíž toliko obecně konstatuje, že žalovaný vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu a zjistil všechny rozhodné okolnosti, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž si opatřil i dostatečné množství informací o zemi jeho původu. Tyto informace nadto splňovaly požadavky kladené na takové informace judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81), neboť byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (k míře obecnosti vypořádání žalobních bodů viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Afs 356/2018-50). První námitka tedy není důvodná.
36. Druhá výtká se týká využití irelevantních podkladů žalovaným při dokazování a rozhodování v této věci. Zákon o azylu v ust. § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít. Žalovaný opřel závěry napadeného rozhodnutí o žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol zachycující pohovor s žalobcem, a také o výše zmiňované zprávy, které obsahují informace o státu původu žalobce, tedy Moldavska.

37. K možnostem a způsobům dokazování v řízení o mezinárodní ochraně se ve své judikatuře mnohokrát vyjadřoval též NSS, například v rozsudku ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, z nějž plyne, že „[ž]adatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“ Uvedená konstrukce, kdy velká část tíhy důkazního břemene leží na správním orgánu, a nikoliv, jak je ve správním řízení obvyklé, na žadateli, zároveň nebrání tomuto účastníku řízení předložit jiné důkazní návrhy, jimiž svá skutková tvrzení podpoří. Tuto příležitost žalobce dostal, žalovaný mu v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. umožnil se dne 9. 6. 2025 seznámit s podklady pro rozhodnutí a tyto doplnit. Žalobce nicméně žádný důkaz, který by vyvracel informace uvedené ve správním spise a činil je tak irelevantními, nedoložil. Žalovaný proto postupoval správně, když z nich vycházel. Druhá námitka tak rovněž není důvodná.
38. Třetí a poslední námitka se týká nenaplnění kritérií řádného, přesvědčivého a přezkoumatelného rozhodnutí. K přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí se vyjádřil Ústavní soud (dále jen „ÚS“) v rozhodnutí IV. ÚS č. j. 2841/13. Dle ÚS s právem na spravedlivý proces koresponduje povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí a vypořádat se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními účastníků řízení. Jak již bylo popsáno výše žalovaný v rámci rozhodování v této věci shromáždil potřebné podklady pro rozhodování, jejichž demonstrativní výčet je obsažen v ust. §23c zákona o azylu. Prostřednictvím informací obsažených v těchto podkladech své rozhodnutí řádně odůvodnil. Součástí odůvodnění je i vypořádání se se všemi důkazy i argumentačními tvrzeními žalobce.
39. V této souvislosti je vhodné též v obecné rovině poznamenat, že otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, Nejvyšší správní soud uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Af 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Af 92/2012-45).“

40. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). To se v projednávané věci nestalo. Třetí námitka je tedy taktéž nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. října 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce